

Sygn. akt VI GC 1629/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: asesor sądowy Barbara Golec

Protokolant: Justyna Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...)S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 3 636,18 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści sześć złotych osiemnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot

- 3 550,98 zł od dnia 21 lutego 2019 r.,

- 85,20 zł od dnia 20 maja 2017 r.;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 496,84 zł (czteryście dziewięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

asesor sądowy

Sygn. akt VI GC 1629/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 17 kwietnia 2019 r. powód K. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...)S.A. w W. kwoty 6 652,17 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 6 065,77 zł od dnia 8 kwietnia 2017 r. oraz od kwoty 569,40 zł od dnia 20 maja 2017 r., a także o zwrot kosztów procesu. Podniósł, że jako cesjonariusz dochodzi odszkodowania za skutki kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Na żadaną kwotę składały się: pozostała część odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu w kwocie 6 065,77 zł (pozwany wypłacił 3 599,58 zł) oraz pozostała część odszkodowania z tytułu najmu samochodu zastępczego w kwocie 569,40 zł (pozwany wypłacił 1 470 zł) (k. 2-3).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 maja 2019 r. powództwo uwzględniono w całości (k. 42).

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, że koszty naprawy pojazdu zostały zawyżone. Podniósł, że każdorazowo w swoich kalkulacjach proponował

poszkodowanym rabat na części zamienne 18% i materiał lakierniczy 40%, a w razie problemu z ich nabyciem prosił o kontakt telefoniczny lub mailowy. Według pozwanego, do naprawy można było wykorzystać również części nieoryginalne. Pozwany zakwestionował stawkę najmu pojazdu zastępczego, wskazując, że podczas zgłoszenia szkody informował o możliwości najmu pojazdu zastępczego w klasie podobnej do pojazdu uszkodzonego swoim pośrednictwem we współpracujących wypożyczalniach oraz o akceptowanych stawkach czynszu najmu organizowanego we własnym zakresie. Uznał za zasadny okres najmu przez 21 dni. Pozwany nie zgadzał się również z żądaniem odsetek, które powinny zostać naliczone od dnia wyrokowania (k. 49-56).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W wyniku zdarzenia z dnia 27 marca 2017 r. uszkodzeniu uległ samochód marki S. (...) (nr rej. (...), rok produkcji 2006), należący do J. P. i M. M.. Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego - (...) S.A. w W.. Poszkodowani nie byli uprawnieni do odliczenia podatku VAT.

bezsporne

W dniu 27 marca 2017 r. poszkodowani zawarli z powodem K. K. umowę cesji wierzytelności, na mocy której przelali na jego rzecz wierzytelność przysługującą im wobec pozwanego oraz sprawcy szkody z tytułu odszkodowania m.in. za naprawę pojazdu i najem pojazdu zastępczego wskutek zdarzenia z dnia 27 marca 2017 r.

dowód: umowa cesji wierzytelności k. 8

Poszkodowani upoważnili powoda do kontaktu z pozwanym. Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 28 marca 2017 r. przez upoważnionego pracownika powoda R. B.. Ubezpieczyciel poinformował zgłaszającą o możliwości organizacji najmu pojazdu zastępczego po uprzednim skontaktowaniu się z pozwanym telefonicznie. Poinformował także, że w przypadku skorzystania z innej wypożyczalni pozwany zastrzega weryfikację stawki do 70 zł brutto za dzień. Zgłaszająca poinformowała ubezpieczyciela, że poszkodowani wynajęli już pojazd zastępczy u powoda.

dowód: zgłoszenie szkody na płycie CD od 18:40 k. 48, zeznania świadka J. P. k. 305v

Według kalkulacji naprawy z dnia 31 marca 2017 r., sporządzonej przez pozwanego, koszt naprawy pojazdu wyniósłby 3 599,58 zł brutto, przy stawce za roboczogodzinę w wysokości 50 zł netto, z uwzględnieniem 40 % potrącenia na materiał lakierniczy oraz 18% rabatu na części zamienne. Kalkulacja pozwanego została sporządzona w oparciu o dostępne na rynku części oryginalne, części o jakości części oryginalnych oraz części o porównywalnej jakości. Ze względu na indywidualną ocenę stanu technicznego pojazdu oraz prostotę konstrukcji uszkodzonych elementów pozwany zastosował w kalkulacji części o porównywalnej jakości. Ponadto w kalkulacji zawarto informację, że uszkodzony pojazd posiadał wcześniejsze uszkodzenia w zakresie: zderzaka przedniego, pokrywy komory silnika, błotnika przedniego prawego. Ceny części zamiennych użyte w kalkulacji pochodziły od producentów i importerów pojazdów oraz dostawców funkcjonujących na rynku motoryzacyjnym, które można było nabyć na rynku lokalnym. W obrocie handlowym dostępne były części pochodzące od innych dostawców. W przypadku trudności z nabyciem części oryginalnych i materiałów lakierniczych w cenach podanych w kosztorysie pozwany prosił o kontakt telefoniczny lub mailowy.

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2017 r. pozwany przyznał odszkodowanie w kwocie 3 599,58 zł za naprawę uszkodzonego pojazdu.

dowód: wycena k. 9-12, informacja o wysokości szkody częściowej k. 13, kalkulacja pozwanego k. 14-21, decyzja z 07.04.2017 r. k. 27-28

Pozwany od dnia 16 września 2016 r. pozostawał związany umowami na dostawę materiałów lakierniczych z rabatem w wysokości 40%, naliczonym od ceny detalicznej obowiązującej w danym punkcie sprzedaży. Dostawca miał siedzibę w G.. Współpraca z dostawcą miała wyglądać w ten sposób, że pozwany w kalkulacjach kosztów naprawy, wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów, uwzględniał rabat na materiał lakierniczy zgodnie z porozumieniem. Dla

klientów zainteresowanych zakupem materiałów z rabatem na kalkulacjach był podany kontakt do pozwanego. Jeśli klient skontaktował się z pozwanym, to otrzymywał dane dostawcy. Pozwany miał informować dostawcę o tym, że klient może się zgłosić w celu zakupu materiałów lakierniczych do danej szkody. Klient miał zgłosić się z kosztorysem zawierającym zestawienie materiałów. Wyróżnikiem wskazującym, że była to sprawa z porozumienia z dostawcą, miał być numer szkody. Jeśli klient był zainteresowany zakupem materiałów lakierniczych, dostawca miał zaoferować ich sprzedaż z rabatem. Obsługa obejmowała cały kraj, a koszty ewentualnej dostawy ponosił warsztat.

dowód: porozumienie z załącznikami k. 78-81, aneks k. 82-92, odpis (...) k. 93-101

Pozwany od dnia 18 marca 2016 r. pozostawał związany umową na dostawę nowych oryginalnych części zamiennych do samochodów m.in. marki S. z rabatem w wysokości 18 %, naliczonym od ceny detalicznej obowiązującej w danym punkcie sprzedaży. Dostawca miał siedzibę w K. i Z.. Współpraca z dostawcą miała wyglądać w ten sposób, że pozwany w kalkulacjach kosztów naprawy, wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów, uwzględniał rabat na części zamienne zgodnie z porozumieniem. Dla klientów zainteresowanych zakupem części z rabatem na kalkulacjach był podany kontakt do pozwanego. Jeśli klient skontaktował się z pozwanym, to otrzymywał dane dostawcy. Pozwany miał informować dostawcę o tym, że klient może się zgłosić w celu zakupu części zamiennych do danej szkody. Klient miał zgłosić się z kosztorysem zawierającym zestawienie części. Wyróżnikiem wskazującym, że była to sprawa z porozumienia z dostawcą, miał być numer szkody. Jeśli klient był zainteresowany zakupem części zamiennych, dostawca miał zaoferować ich sprzedaż z rabatem. Obsługa obejmowała cały kraj, a koszty ewentualnej dostawy ponosił warsztat.

dowód: porozumienie z załącznikami k. 73-77, k. 372-374, aneks k. 371

Według kalkulacji naprawy z dnia 3 kwietnia 2017 r., przedstawionej przez powoda, koszt naprawy pojazdu wyniósłby 9 655,35 zł brutto, przy stawce za roboczegodzinę w wysokości 90 zł netto i wykorzystaniu do naprawy części oryginalnych.

dowód: kalkulacja powoda k. 22-26

Poszkodowani wynajmowali na czas naprawy pojazdu od powoda samochód zastępczy marki V. (...) w okresie od 27 marca 2017 r. do 17 kwietnia 2017 r. Stawka dobową czynszu wynosiła 80 zł netto (98,40 zł brutto). Za najem poszkodowani zostali obciążeni czynszem w kwocie 2 066,40 zł brutto za 21 dni najmu pojazdu zastępczego. Pojazd był niezbędny poszkodowanym celem dojazdu do lekarza, na rehabilitację oraz do codziennego użytku.

dowód: umowa najmu k. 29, faktura VAT k. 30, specyfikacja do okresu wynajmu pojazdu zastępczego k. 31, oświadczenie poszkodowanych k. 32, zeznania świadka J. P. k. 305v

Decyzją z dnia 19 maja 2017 r. pozwany przyznał odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w kwocie 1 470 zł. Uznał okres najmu wynoszący 21 dni, ale skorygował stawkę do kwoty 70 zł brutto za dobę najmu.

dowód: decyzja z 19.05.2017 r. k. 33-34

Pozwany w okresie od 1 lutego 2013 r. od współpracował z ogólnopolskimi wypożyczalniąmi pojazdów, aby zapewnić swoim klientom samochody zastępcze. Stawka czynszu najmu pojazdu klasy (...), którą pozwany był zobowiązany zapłacić kontrahentowi wynosiła około 70 zł.

dowód: aneksy do umów z załącznikami k. 82-92, 102-108, umowy z załącznikami k. 109-126, 136-160, 170-188, 189-195, 196-214, 215-238, 239-263, 265-284, odpis (...) k. 93-101, 128-134, 162-169

Pismem z dnia 6 lutego 2019 r. powód wezwał do zapłaty pozostałej części odszkodowania w kwocie 6 652,17 zł za naprawę i najem pojazdu zastępczego. Wezwanie zostało nadane przesyłką pocztową i drogą mailową w dniu 6 lutego 2019 r. Decyzją z dnia 27 lutego 2019 r. pozwany odmówił zapłaty dalszego odszkodowania.

dowód: wezwanie z potwierdzeniem nadania k. 35-36, mail k. 37, decyzja z 27.02.2019r. k. 38-39

Przed zdarzeniem pojazd uszkodzonych podlegał nieprofesjonalnej naprawie w zakresie poszycia zderzaka przedniego, stąd też zasadnym było przyjęcie potrącenia na wartości nowej oryginalnej części zamiennej w wysokości 50%. Stawka za roboczogodzinę w wysokości 90 zł netto w 2017 r. odpowiadała przeciętnym stawkom rynkowym.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy założeniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 90 zł netto i przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu wynosiłyby 7 660,87 zł brutto.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy założeniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 90 zł netto i przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu, z uwzględnieniem rabatów zapewnionych przez pozwanego wynosiłyby 6 406,58 zł brutto.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy założeniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 90 zł netto i przy uwzględnieniu części nowych i nieoryginalnych wynosiłyby 5 608,41 zł brutto.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy założeniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 90 zł netto i przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych oraz części nowych odpowiadających jakością częściom oryginalnym (typu (...)) wynosiłyby 7 150,56 zł brutto.

Części typu (...)to części nowe oryginalne oznaczone logo producenta części. Części o porównywalnej jakości to części, których producent zaświadcza, że są takiej samej jakości, co komponenty, które były stosowane do montażu pojazdu. Ich zastosowanie do naprawy mogłoby wpłynąć na estetykę pojazdu oraz mogłoby być argumentem do obniżenia ceny przy sprzedaży pojazdu lub obniżenia przy wycenie wartości rynkowej pojazdu.

dowód: opinia biegłego z zakresu motoryzacji R. A. k. 313-353

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wymienione powyżej dowody, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a nie było podstaw, by podważać ich wiarygodność z urzędu. Oparto się także na opinii biegłego z zakresu motoryzacji

mgr inż. R. A., jako że opinia została sporządzona rzetelnie, z wykorzystaniem wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego, logicznie uzasadniona oraz oparta na znajomości akt sprawy. Wbrew zastrzeżeniom powoda, biegły wyliczył wysokość szkody przy uwzględnieniu części oryginalnych i dołączył kalkulację naprawy (k. 313, 322). W pozostałym zakresie opinia nie była kwestionowana.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną roszczenia stanowił przepis art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 wymienionego przepisu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są zatem: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (tj. zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą a przedmiotowym zdarzeniem. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych precyzuje szczegółowe podstawy i zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 9, art. 9a, art. 34, art. 36 ustawy).

W rozpoznawanej sprawie zdarzenie ubezpieczeniowe, odpowiedzialność pozwanego z umowy ubezpieczenia (...), legitymacja czynna powoda, okres najmu pojazdu zastępczego pozostawały poza sporem. Strony nie zgadzały się

jedynie w zakresie kosztów naprawy uszkodzonego samochodu, zwłaszcza zastosowanych przez pozwanego rabatów oraz stawki za najem pojazdu zastępczego.

W myśl art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowana poniosła, oraz korzyści, które mogłaby osiągnąć, gdyby jej szkody nie wyrządzono. Szkada jest rozumiana jako utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Przy ustaleniu szkody stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego, choć odszkodowanie należne od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zawsze wypłaca się w pieniądzu. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczone jest jednak nieuzasadnione wzbogacenie się poszkodowanego. Stosownie do art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Normalny związek przyczynowy zachodzi wtedy, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajowym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest rezultatem typowym, w zwykłej kolejności rzeczy, a więc nie będącym rezultatem jakiegos zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności.

Stwierdzić zatem należy, że pozwany zobowiązany był wypłacić odszkodowanie w kwocie umożliwiającej poszkodowanym doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Wartość odszkodowania powinna zatem odpowiadać co najmniej obiektywnie koniecznym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy samochodu, pozwalającym na doprowadzenie uszkodzonego mienia do stanu sprzed zdarzenia ubezpieczeniowego. Poza zainteresowaniem ubezpieczyciela powinno natomiast pozostawać, czy poszkodowani w rzeczywistości naprawili swój pojazd, a jeśli tak, to przy wykorzystaniu jakich części. Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt II CNP 43/17, wyrok SN z dnia 8 marca 2018 r. sygn. akt II CNP 32/17, postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2018 r. sygn. akt III CZP 51/18).

W rozpoznawanej sprawie koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu części nowych oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu oraz części odpowiadających jakością częściom oryginalnym przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę dochodzonej przez powoda (90 zł netto) wynosiły 7 150,56 zł brutto. Tego rodzaju naprawa gwarantowałaby możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. W celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody należało uwzględnić ceny części oryginalnych w pełnej wysokości, za wyjątkiem poszycia zderzaka przedniego z racji uprzedniej nieprofesjonalnej naprawy. Z uwagi na wiek pojazdu (11 lat w chwili szkody), celowym było wykorzystanie do naprawy pojazdu dostępnych części typu (...), co pozwoliło na ograniczenie kosztów naprawy. Powód nie wykazał przy tym szczególnego interesu poszkodowanych w wykorzystaniu do naprawy wyłącznie części z logo producenta pojazdu. Zastosowanie zaś do naprawy części nieoryginalnych mogłoby wpłynąć na estetykę pojazdu oraz wartość pojazdu, a tym samym ich wykorzystanie nie pozwoliłoby przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia.

Sporne było zastosowanie rabatów na części zamiennie oraz materiał lakierniczy. Upusty uwzględnione w kosztorysie pozwanego nie były jednak dla poszkodowanych wiążące. Informacje w samym kosztorysie były zbyt zdawkowe i niejasne, pozwany nie wyjaśnił, że ceny uwzględniają rabaty. Bez pełnych wyjaśnień, kosztorys naprawy był wadliwy i nie odpowiadał wysokości szkody. Co więcej, poszkodowany przesłuchiwany w charakterze świadka nie potwierdził, by pozwany zaoferował rabaty. Ponadto, pozwany nie wykazał, by rzeczywiście miał możliwość zapewnienia części zamiennych i materiałów lakierniczych w cenach wskazanych w kosztorysie – na tę okoliczność przedłożono porozumienia odwołujące się do cen detalicznych w danym punkcie sprzedaży, których w żaden sposób nie wykazano. Gdyby nawet tego rodzaju rabaty uznać za realne, a propozycję za złożoną, brak jest jakiegokolwiek dowodu na pouczenie poszkodowanych o konsekwencjach przeprowadzenia naprawy z pominięciem dostawców współpracujących z pozwanym, tj. obniżeniu należnego odszkodowania. Należy także zwrócić uwagę, że poszkodowani mogli ewentualnie zamówić oryginalne części zamiennie jedynie uwzględnione w kosztorysie pozwanego, a zatem nie wszystkie wymagane do naprawy przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia.

Mając powyższe na uwadze, zasądzono na rzecz powoda kwotę 3 550,98 zł, odpowiadającą różnicy między należnym odszkodowaniem z tytułu szkody częściowej w pojeździe a wypłaconą kwotą (7 150,56 zł – 3 599,58 zł).

Przechodząc do oceny zasadności dochodzonej stawki czynszu najmu, ustalono, że poszkodowanym przekazano informację o organizacji najmu pojazdu zastępczego przez pozwanego i akceptowanych przez niego stawkach czynszu już po rozpoczęciu korzystania z pojazdu zastępczego udostępnionego przez powoda. Podczas zgłoszenia szkody pozwany poinformował osobę upoważnioną o możliwości organizacji najmu przez pozwanego i akceptowalnych stawce do kwoty 70 zł brutto w przypadku skorzystania z innej wypożyczalni. Propozycja pozwanego przekazana w rozmowie telefonicznej jeden dzień po zdarzeniu była dla poszkodowanych wiążąca, nie wskazano bowiem okoliczności usprawiedliwiających jej odrzucenie. Fakt, że informacja o możliwości organizacji najmu przez pozwanego dotarła do poszkodowanych dopiero po rozpoczęciu najmu, nie może pociągać za sobą negatywnych skutków dla pozwanego. W chwili złożenia oferty, poszkodowani byli już związani umową z powodem. Wobec powyższego, poszkodowani powinni zastosować zasadę minimalizacji szkody i po otrzymaniu oferty najmu od pozwanego, wypowiedzieć umowę najmu u powoda, gdzie stawka dzienna za najem wynosiła 98,40 zł brutto i wynajmując pojazd za pośrednictwem pozwanej za stawkę 70 zł brutto na dzień (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17). Przyjęto jednak, że poszkodowanym przysługiwały 2 dodatkowe dni organizacyjne na zmianę najmowanego pojazdu, po otrzymaniu propozycji pozwanego. Uwzględniono także potencjalne trudności poszkodowanych w poszukiwaniu pojazdu zastępczego, przy korzystnej wysokości czynszu, zaraz po zdarzeniu. W tych okolicznościach wynajem pojazdu od powoda za nieco wyższą stawkę czynszu nie stanowił naruszenia obowiązku minimalizacji szkody.

Uzasadniony zatem najem pojazdu od powoda powinien trwać od dnia 27 marca 2017 r. do 30 marca 2017 r. (3 dni). Następnie poszkodowani powinni byli skorzystać z oferty pozwanego, tj. od 30 marca 2017 r. do 17 kwietnia 2017 r. (18 dni). Zasadne odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynosiło zatem 1 555,20 zł brutto (=3 dni x 98,40 zł + 18 dni x 70 zł). Pozwany wypłacił kwotę 1 470 zł, wobec czego zasądzono na rzecz powoda dalsze odszkodowanie w kwocie 85,20 zł (1 552,20 zł – 1 470 zł).

Mając powyższe na uwadze, zasądzono na rzecz powoda kwotę 3 636,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 550,98 zł od dnia 21 lutego 2019 r. oraz od kwoty 85,20 zł od dnia 20 maja 2017 r. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Jako początkowy dzień naliczania odsetek od kwoty 3 550,98 zł wskazano upływ 14 dni po wezwaniu pozwanego do zapłaty dalszego odszkodowania (e-mail z dnia 6 lutego 2019 r.). Odsetki od kwoty 85,20 zł naliczono następnego dnia po wydaniu decyzji pozwanego w przedmiocie odszkodowania za najem pojazdu zastępczego z dnia 19 maja 2017 r. Świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są bowiem terminowe, co oznacza, że zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowani po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określili kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98).

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne oddalono.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia stosownie do wyniku postępowania, które powód wygrał w 55%. Koszty postępowania w sumie wyniosły 4 784,80 zł. Na wskazane koszty złożyły się: poniesione przez powoda - opłata od pozwu 333 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1 800 zł, wynagrodzenie biegłego 500 zł (łącznie 2 650 zł) oraz koszty poniesione przez pozwanego – opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1 800 zł, wynagrodzenie biegłego 317,80 zł (łącznie 2 134,80 zł). Wysokość wynagrodzenia pełnomocników wynikała z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany winien ponieść koszty w wysokości 2 631,64 zł (55% z 4 784,80 zł), a poniósł koszty w kwocie 2 134,80 zł, zatem kwotę 496,84 zł należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda.